

Livlige, skønne Betty fra 9900 Skagen

Af Lone Als

Tro ikke, at jeg forsøger at vende opmærksomheden væk fra hovedpersonen. Det er bestemt ikke tilfældet. Men nu er det sjette gang, at opgaven går på at portrættere ét af de superseje mennesker, der får Jernbanecafeen til at køre for fuld skrue, og nærmest snurre i døgn drift.

Denne gang handler historien grundlæggende om Betty Post. Her fortalt som en samtale, der foregik mellem hende og jeg, en fuldblods april dag, hvis I forstår.

Vi mødes og forcerer Reventlowsgade for at kaste os i Hyggestuens varme, trygge favn, og spotter heldigvis et roligt bord.

Hun bevæbner sig med et glas juice eftersom tjenerarbejdet kalder senere og jeg tillader mig en forfriskende kølig 7-Ekspres, fisker notesbogen frem og når lige at stille et faktisk spørgsmål, da Betty går i gang. Hold da op, her må man virkelig hænge i for at følge med. Jeg vurderer, at er man meget sammen med Betty, behøver man kun den lille TV-pakke.

”Har du set, der er kommet flere dekorationer? Jeg troede ikke, det var muligt at presse mere ind. Hygsomt er det jo under alle omstændigheder. Nå, men jeg er så småt begyndt at glæde mig til min runde dag” kvidrer Betty og suger juice ind.

”Som du ved, er der jo reception her på selve dagen, det bliver kanon, fest og farver som sædvanlig. Derefter bliver vi cirka 30 venner og familiemedlemmer fra blandt andet Brovst - hvor

1

Lars og Betty skønt makkerpar
- fast hver 2. fredag aften

mine to ældre søstre bor - på restaurant *Flammen* på Aaboulevarden. Der serveres altid god mad, og min nevø, som sidder i en elektrisk kørestol på størrelse med en kummefryser, kan komme ind.

Men for at vende tilbage til det, du spurgte om, så kan jeg fortælle følgende om mig selv: Jeg bor i Rødovre, men har skam været omkring andre steder som Israel, Frederikssundsvej, Bagsværd og Malmø, sidstnævnte i godt tre år. I over 31 år har jeg arbejdet fuldtids i Danmarks Ejendoms-mæglerforening, hvor jeg administrerer kurser - sjovt nok - for ejendomsmæglerne”. Betty stopper og spørger, hvad jeg mere skal vide om det basale, og fortsætter med uformindsket styrke. ”Min mand og jeg fik sønnerne Sami og Nicolai, som nu er henholdsvis 35 og 27 år. Altså, vi blev faktisk gift ret sent og børnene døbt ved samme lejlighed – ligeså sent i forhold til normalen. Det skulle de jo for at kunne blive konfirmeret. Sådan er det jo. Men vi blev skilt i 2003, sikke dog en masse tal. Ha-ha”.

2

”Israel” siger jeg prøvende og hæver mit glas. ”Ja, for pokker. Jeg er jo født og opvokset i Skagen. Mine forældre blev skilt, og min mor flyttede til København. Da jeg var 19 år, flyttede jeg over til hende og blev der i et halvt års tid. Derefter tog min bedste veninde og jeg til Israel for at arbejde. Det blev noget af et eventyr, kan jeg godt fortælle dig, én-på-opleveren, gang-i-den. Men Israel er nærmest en hel historie for sig. Oplevelserne ville jeg ikke være foruden, det er da helt sikkert” siger hun og blinker indforstået.

Et sted længere oppe i lokalet mod baren siger en gæst lidt malplaceret til makkeren ”nå, så blev det sgu en 5-sætter alligevel. Nu må den pebersovs da også snart være klar derhjemme”.

Næste stikord sidder lige i skabet. På spørgsmålet om, hvor længe Betty har arbejdet på Jernbanecafeen, tager hun først rigtig fat på at fortælle. ”For 5 år siden kom jeg her som gæst sammen med nogle veninder, faldt i snak og syntes det

var hyggeligt. Hyggestuen hedder den jo ikke uden grund, og smadder rart er her. Jeg søgte vagter fredag/lørdag, fik dem, og startede så. Stadigvæk ved siden af mit fuldtidsjob, men ligesom andre af mine kolleger, så synes jeg, at arbejdet her på stedet er fantastisk – alsidigt, spændende, sjovt – jeg kunne blive ved. Jeg mener, nogle har held i spil, jeg er heldig at ha' arbejde på Jernbanecafeen. Og Agnete er sådan en god chef, der både *tænker* på og *gør* rigtig meget for sit personale”.

”Hiv lige en god historie op af hatten” siger jeg og peger på hende med kuglepennen. Hun læner sig frem over bordet og tager fat, jeg skriver. ”Ja, hvor skal jeg begynde og ende? Altså, folk er som regel

Kim og Jane Mallund mødte hinanden på Jernbanecafeen

søde og rare, og man rykker rundt og finder plads til alle, når der er stuvende fyldt. Bare man dog kunne blive fri for hende, der virkelig *klæber*. En pige, der bare sætter sig ved et bord og glør. Hun bidrager absolut ikke, virker ligeså kedelig som pulverkaffe, og til gengæld kan man ikke slippe af med hende. Hun er pisseirriterende”. Betty grunder et sekund og lyser straks op.

”En dag stod et brudepar pludselig i lokalet. De var lige blevet gift og på vej til deres egen reception, hvor gæsterne ventede. Men nu ville de lige opleve Hyggestuen igen, dér hvor de mødte hinanden første gang. Var det ikke romantisk og sødt? De bad om en varm øl”. ”Sig lige det igen” indskyder jeg.

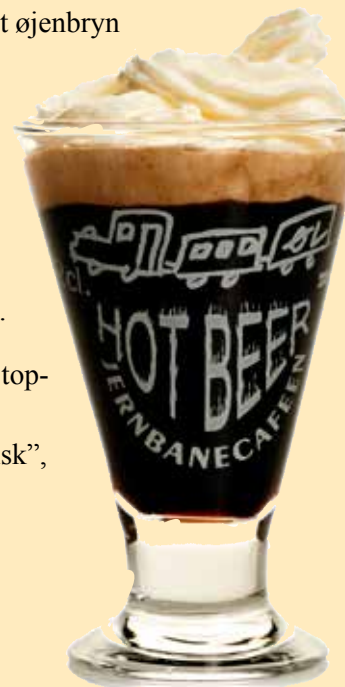
3

Betty hæver et øjenbryn og udbryder,

”Ved du ikke det?”

Én af vores mange speci aliteter er 2 cl. varm øl med flødeskum på toppen.

Smager himelsk”, siger hun storsmilende.

Mens Betty tænder en cigaret benytter jeg lejligheden til at spørge ind til, hvilke andre steder hun enten har dobbelt-jobbet eller bare jobbet. Hun smiler og går i gang med en remse, som ville tage pusten fra de fleste gråsprængte normal danskere.

”For det første er jeg udlært på Hotel Skagen som receptionist. Så var det jeg tog

til København og arbejdede en overgang på Vintønden på Godthåbsvej. Derefter Israel, som sagt et kapitel for sig”. Betty har virkelig prøvet lidt af hvert. Udtrykket får helt ny betydning, da hun taler videre om tidligere jobs.

”Jeg har været fabriksarbejder, arbejdet på renseri, serveret i Den Høje Stue, på Fredens Kilde, deltaget i et kontorkursus på Handelsskolen, været sekretær i et ingeniørfirma, vasket trapper, gjort rent. Og haft forskellige kontorjobs i et arkitektfirma, et ekspeditionsfirma – og nu altså stadig hos ejendomsmæglerne. Jeg har skam også rodet med forskellige ting helt privat, som f.eks. afholdelse af home parties, samt sociale ting og sport, man lever sig ind i, når man har børn.

Tilbage ved vores bord efter et toiletbesøg tager Betty ordet igen. ”Nu er der igen nogen, der har snuppet sæben fra dametoiletlet. Det er da utroligt, hvad folk kan få sig selv til”.

Nej, du skal høre en historie, jeg lige kom i tanker om, desværre en negativ én af slagsen. En dag var der to nydelige mænd i Cafeen. Under lidt oprydning satte jeg min serveringsbakke fra mig, mens jeg tørrede af. Helt normal procedure. Men du

Betty og Marianne forklædt som farlige Halloween hekse ...

4

Agnete, Bette og Lars ønsker Godt Nytår ...

Agnete og Betty med røde negle og ditto tyroler hat + en halv sanger Hanne München sept. 2015

tror det er løgn: Det havde åbenbart fået den ene gæst op i det røde felt, for han vendte sig mod mig og nærmest råbte ”Se så at få fjernet den bakke, din dumme ko” – og ja, mit smil stivnede. Tænk at tale så grimt, det hører heldigvis til sjældenhederne.

Lars var straks på banen og sagde, ”sådan taler vi ikke her på Jernbanecafeen, her taler vi pænt til hinanden”. Men manden blev urokkeligt ved at svine mig til på

grund af den elendige serveringsbakke og kaldte mig de værste ting. Han lod skinne igennem, at han havde fået fyret en for 10 år siden for det samme med bakken.

Jeg måtte så fortælle ham ”at mig kan du ikke få fyret, men du kan tage et visitkort, så har du fruens mail”, men så skred de ud af døren. Vi tjekkede så overvågningen med Agnete, men som hun sagde ”ham kender jeg heldigvis ikke”. Det er jo heldigvis ham der har et problem og ikke os?”, siger Betty ud i lokalet og ryster på hovedet.

”Sig mig, var der ikke noget med en tur til øl-festen i München?” får jeg sparket ind. Betty ligner igen sit funklende glade jeg og sætter fra. ”joooh, det var alletiders tur, vi var 15 personer – blandt andre jo Deko-Michael, Sussi, Jette, undertegnede mfl. - og naturligvis Agnete - her fra Jernbanecafeen, og det hele var bare kanon, vi havde det rigtig hyggeligt. Faktisk trængte vi til ferie bagefter, ha-ha. Den tur tager jeg gerne igen, det er da helt sikkert”. **5**

Smilende Sussi og ditto Betty: Prost, Ein Prost, Skåååål!

Jeg kigger i noterne og spørger, om der er mere, der skal med.

Lidt emsigt spørger jeg, om hun kan nå at bruge nogle af de penge hun tjener, hun, som hele tiden arbejder?

Hun er begyndt at sidde lidt uroligt og skæve til uret, nu hvor hun snart skal på. Betty forklarer. ”Som en af mine veninder påpeger – og jeg kan kun give hende helt ret – så er jeg en mønster skatteborger og en ligeså eksemplarisk forbruger. Forklaringen er, at jeg jo betaler topskat, og samtidig bruger jeg løs af resten. Jeg lægger pengene i danske butikker til sko fra Christian Louboutin og tøj fra Hugo Boss, og – vil nogle sikkert mene – til dyre smykker. Og jeg er storforbruger af ditto ferier”.

Betty går mod baren, forsvinder ind bag og kommer ud igen, nu iført Jernbanecafeens fikse, grønne bluse. Hun nikker venligt til Alex Franci, der er inde for at besigtige, om hans nye, farverige malerier er kommet til deres ret på stedet. Det er de tilsyneladende. Notesbogen lander igen i tasken, og jeg belaver mig på at bryde op. Men Betty, den arbejdsomme verdensborger, mener noget andet, for hun forsøger at holde på mig og fikserer mig med et ”skal du ikke lige smage den varme øl med flødeskum?”.

Elegante Betty lige fra kontoret - klar til JC jobbet!

Jeres varme øl shots burde hedde murer-kaffe!

griner murer-Jesper & murer-Dan
De elsker varm øl - eller murer-kaffe!